DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 5 juli 2007 *

I mål C-255/05,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 16 juni 2005,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Konstantinidis, i egenskap av ombud, biträdd av F. Louis och A. Capobianco, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Italien, företrädd av I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av M. Fiorilli, avvocato dello Stato, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: italienska.

med stöd av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av T. Harris, i egenskap av ombud, biträdd av J. Maurici, barrister,

intervenient,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna P. Kūris, J. Makarczyk (referent), L. Bay Larsen och J.-C. Bonichot,

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter det skriftliga förfarandet,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2.1 och 4.1 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (EGT L 175, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 226), i dess lydelse enligt rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 (EGT L 73, s. 5) (nedan kallat direktiv 85/337), samt enligt artikel 12.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall (EGT L 332, s. 91) genom att

— inte låta projektet att inrätta en "tredje linje" i den förbränningsanläggning som tillhör bolaget ASM Brescia SpA (nedan kallad förbränningsanläggningens tredje linje), vilken omfattas av bilaga 1 till direktiv 85/337, innan tillstånd beviljades, bli föremål för den miljökonsekvensbedömning som föreskrivs i artiklarna 5–10 i nämnda direktiv, och

— inte under lämplig tid göra ansökan om tillstånd att inrätta den tredje linjen i förbränningsanläggningen tillgänglig för allmänheten på ett eller flera allmänt tillgängliga ställen, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut, och genom att inte göra beslutet avseende denna ansökan, tillsammans med en kopia av tillståndet, tillgängligt för allmänheten.

Tillämpliga bestämmelser

Den gemenskapsrättsliga lagstiftningen

Direktiv 75/442/EEG

2 Artikel 1 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall (EGT L 194, s. 47; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238), i dess lydelse enligt kommissionens beslut 96/350/EG av den 24 maj 1996 (EGT L 135, s. 32) (nedan kallat direktiv 75/442) har följande lydelse:

"I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) Avfall: varje föremål, ämne eller substans som ingår i de kategorier som anges i bilaga 1 och som innehavaren gör sig av med eller avser eller är skyldig att göra sig av med.

...

d) Hantering: insamling, transport, återvinning och bortskaffande av avfall, inklusive kontroll av sådan verksamhet och efterbehandling av avfallsupplag.

e) Bortskaffande: de förfaranden som omfattas av bestämmelserna i bilaga 2 A.

f) Återvinning: de förfaranden som omfattas av bestämmelserna i bilaga 2 B.

...”

3 I artikel 4 i detta direktiv föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön, och särskilt

— utan risker för vatten, luft, jord eller växter och djur,

— utan att medföra olägenheter genom buller eller lukt,

— utan att negativt påverka landskapet och områden av särskilt intresse.

...”

4 I artikel 9.1 i detta direktiv föreskrivs följande:

"För genomförandet av artik[larna] 4, 5 och 7 måste varje inrättning eller företag som tillämpar de förfaranden som avses i bilaga 2 A erhålla ett tillstånd från den behöriga myndighet som avses i artikel 6.

..."

5 I artikel 10 i samma direktiv föreskrivs följande:

"För genomförandet av artikel 4 skall tillståndsplikt gälla för varje inrättning eller företag som tillämpar de förfaranden som avses i bilaga 2 B."

6 Artikel 11.1 i direktiv 75/442 har följande lydelse:

"Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 78/319/EEG ... kan undantag från tillståndsplikten i artikel 9 och artikel 10 tillämpas i fråga om

...

b) inrättningar eller företag som återvinner avfall.

Denna undantagsbestämmelse får endast tillämpas

— om de behöriga myndigheterna har beslutat om allmänna regler för varje typ av verksamhet och fastställt för vilka typer av avfall och avfallsmängder samt enligt vilka villkor verksamheten i fråga kan befrias från tillståndsplikten, och

— om bestämmelserna i artikel 4 är uppfyllda med avseende på avfallsslag och -mängder samt metoderna för bortskaffande eller återvinning."

7 Bilaga 2 A till direktiv 75/442, med rubriken "Bortskaffningsförfaranden", syftar till att upprätta en förteckning över de bortskaffningsförfaranden som förekommer i praktiken. I bilagan anges att avfall, enligt artikel 4 i det direktivet, måste tas om hand utan risker för människors hälsa och utan användning av processer eller metoder som kan antas skada miljön.

8 Bilaga 2 B till samma direktiv, med rubriken "Återvinningsförfaranden", syftar till att upprätta en förteckning över sådana återvinningsförfaranden som förekommer i praktiken. I bilagan anges även att avfall, enligt artikel 4 i samma direktiv, måste tas om hand utan risker för människors hälsa och utan användning av processer eller metoder som kan antas skada miljön.

Direktiv 85/337

9 Artikel 1.2 och 1.3 i direktiv 85/337 har följande lydelse:

"[2.] I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

Projekt:

— utförande av byggnads- eller anläggningsarbeten eller andra installationer eller arbeten

— andra ingrepp i den naturliga omgivningen och i landskapet, inklusive mineralutvinning.

Exploatör:

den som ansöker om tillstånd för ett privat projekt eller den offentliga myndighet som tar initiativ till ett projekt.

Tillstånd:

den ansvariga myndighetens eller de ansvariga myndigheternas beslut, som ger exploatören rätt att genomföra projektet.

3. Ansvarig myndighet eller ansvariga myndigheter är de myndigheter som medlemsstaterna utser för att utföra de uppgifter som följer av detta direktiv."

10 I artikel 2.1, 2.2 och 2.3 första stycket i direktivet föreskrivs följande:

"1. Medlemsstaterna skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för krav på tillstånd och en bedömning av deras påverkan innan tillstånd ges. Dessa projekt anges i artikel 4.

2. Bedömningen av miljöpåverkan[*] kan integreras i det befintliga tillståndsförfarandet för projekt i medlemsstaterna eller, om detta inte är möjligt, i andra förfaranden eller i sådana förfaranden som tillskapas för att målsättningarna i detta direktiv skall uppfyllas. [* I överensstämmelse med terminologin i artikel 3 i direktiv 85/337 används nedan begreppet miljökonsekvensbedömning. *Övers. anm.*]

...

3. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 7 får medlemsstaterna i undantagsfall besluta att ett visst projekt helt eller delvis skall undantas från föreskrifterna i detta direktiv."

11 I artikel 3 i det nämnda direktivet föreskrivs följande:

"Miljökonsekvensbedömningen skall i varje enskilt fall och i enlighet med artiklarna 4–11 på ett lämpligt sätt identifiera, beskriva och bedöma de direkta och indirekta effekterna av ett projekt beträffande

— människor, fauna och flora,

— mark, vatten, luft, klimat och landskap,

— materiella tillgångar och kulturarv,

— samspelet mellan faktorerna i första, andra och tredje strecksatserna."

12 Artikel 4.1 i detta direktiv har följande lydelse:

"Om inte annat följer av artikel 2.3 skall projekt som redovisas i bilaga 1 bli föremål för en bedömning i enlighet med artiklarna 5–10."

13 I punkt 10 i bilaga 1 till direktiv 85/337 nämns anläggningar med kapacitet för mer än 100 ton per dag för bortskaffande av icke-farligt avfall genom förbränning eller kemisk behandling enligt definition i bilaga 2 A till direktiv 75/442 under rubrik "D 9".

Direktiv 2000/76

14 Enligt artikel 3 punkt 12 i direktiv 2000/76 innebär "tillstånd", vid tillämpning av direktivet

"... ett skriftligt beslut (eller flera sådana beslut) som utfärdas av den behöriga myndigheten och som innebär tillstånd att driva en anläggning på vissa villkor som garanterar att anläggningen uppfyller alla krav i detta direktiv. Ett tillstånd kan omfatta en eller flera anläggningar eller delar av en anläggning på samma område som drivs av samma driftsansvarig."

15 Artikel 4.1 i det direktivet har följande lydelse:

"Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 11 i direktiv 75/442/EEG eller artikel 3 i direktiv 91/689/EEG, får ingen förbrännings- eller samförbränningsanläggning drivas utan tillstånd att utföra sådan verksamhet."

16 Artikel 12.1 i direktiv 2000/76, avseende tillgången till information och allmänhetens deltagande, har följande lydelse:

"Utan att det påverkar tillämpningen av rådets direktiv 90/313/EEG och direktiv 96/61/EG skall ansökningar om nya tillstånd för förbrännings- och samförbränningsanläggningar under lämplig tid göras tillgängliga för allmänheten på ett eller flera allmänt tillgängliga ställen, såsom kommunalhus, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut. Detta beslut, som skall innehålla minst en kopia av tillståndet, samt varje senare uppdatering skall också göras tillgängligt för allmänheten."

Den nationella lagstiftningen

17 Genom artikel 6 i lag nr 349 av den 8 juli 1986 om inrättande av miljöministeriet (GURI nr 59, av den 15 juli 1986) införlivades direktiv 85/337 med italiensk rätt. Senare fick den italienska regeringen genom artikel 40 i lag nr 146 av den 22 februari 1994 med bestämmelser om miljökonsekvensbedömning (ordinarie supplement till GURI nr 52, av den 4 mars 1994) i uppdrag att, genom en speciell rättsakt med riktlinjer och regler om samordning, fastställa de villkor, kriterier och tekniska regler som skulle iakttas vid miljökonsekvensbedömningen av sådan verksamhet som anges i bilaga 2 till nämnda direktiv.

18 I artikel 1.3 i presidentdekret av den 12 april 1996, med rubriken "Riktlinjer och regler för samordning för tillämpning av artikel 40.1 i lag nr 146 av den

22 februari 1994 med bestämmelser om miljökonsekvensbedömning" (GURI nr 210, s. 28) (nedan kallat presidentdekretet), föreskrivs följande:

"En miljökonsekvensbedömning skall utföras för projekt som avses i bilaga A."

19 Artikel 3.1 i premiärministerdekret av den 3 september 1999, med rubriken "Riktlinjer och regler om samordning med ändringar och tillägg till tidigare Riktlinjer och regler för samordning för tillämpning av artikel 40.1 i lag nr 146 av den 22 februari 1994 med bestämmelser om miljökonsekvensbedömning" (GURI nr 302, av den 27 december 1999, s. 17) (nedan kallat premiärministerdekretet), genom vilken den ursprungliga versionen av bilaga A till presidentdekretet ändrades, har följande lydelse:

"I bilaga A till presidentdekretet av den 12 april 1996 skall punkterna i och l ... ersättas med följande punkter:

i) Anläggningar för bortskaffande och återvinning av farligt avfall genom sådana förfaranden som anges i bilaga B och i punkterna R 1–R 9 i bilaga C till lagstiftningsdekret nr 22 av den 5 februari 1997 (GURI nr 38, av den 15 februari 1997) (nedan kallat lagstiftningsdekretet), med undantag för sådana återvinningsanläggningar för vilka de förenklade förfarandena i artiklarna 31 och 33 i nämnda lagstiftningsdekret gäller ...

1) Anläggningar för bortskaffande och återvinning av icke-farligt avfall genom sådan förbränning eller behandling som anges i punkterna D 2 och D 8–D 11 i

bilaga B och punkterna R 1–R 9 i bilaga C till [lagstiftningsdekretet], med kapacitet för mer än 100 ton per dag, med undantag för sådana återvinningsanläggningar för vilka de förenklade förfarandena i artiklarna 31 och 33 i nämnda lagstiftningsdekret gäller ... ”

20 I bestämmelserna i lagstiftningsdekretet anges vilka typer av avfall och vilka verksamheter som kan bli föremål för det förenklade förfarandet. Dessa bestämmelser antogs för att införliva artikel 11 i direktiv 75/442.

21 Det följer särskilt av artikel 33.1 i lagstiftningsdekretet att återvinning av avfall, under förutsättning att vissa tekniska föreskrifter är uppfyllda, kan företas efter 90 dagar från den dag då det anmäldes till den lokalt behöriga provinsen att återvinningsverksamheten hade påbörjats.

22 I artikel 33.2 i lagstiftningsdekretet anges, både med avseende på icke-farligt och farligt avfall, innehållet i de tekniska föreskrifterna.

23 Enligt artikel 33.3 i lagstiftningsdekretet skall provinsen upprätta en förteckning över de företag som har anmält att de påbörjat verksamheten och, inom den tidsfrist som anges i artikel 33.1, på eget initiativ kontrollera att de föreskrivna villkoren är uppfyllda.

24 Det framgår slutligen av artikel 33.4 i lagstiftningsdekretet att provinsen, så snart den får kännedom om att de tekniska föreskrifter och villkor som avses i artikel 33.1 inte följs, skall fatta ett motiverat beslut om förbud att börja eller fullfölja verksamheten, om inte den berörda personen vidtar åtgärder för att följa gällande lagstiftning inom den tidsfrist som fastställts av administrationen.

Det administrativa förfarandet

25 Kommissionen begärde genom skrivelse av den 28 april 2003 att Republiken Italien skulle lämna information om, bland annat, huruvida förfarandena i direktiv 85/337 och direktiv 2000/76 hade iakttagits i fråga om förbränningsanläggningens tredje linje.

26 Den medlemsstaten angav dels att det inte gjorts någon miljökonsekvensbedömning avseende projektet att inrätta en tredje linje i förbränningsanläggningen eftersom det omfattas av undantaget i punkt l i bilaga A till presidentdekretet, i dess lydelse enligt premiärministerdekretet, dels att offentliggörande och konsultationer skett i enlighet med artikel 12 i direktiv 2000/76.

27 Kommissionen fann inte de svar som lämnades av Republiken Italien tillfredsställande och inledde därför det administrativa förfarandet genom att sända en formell underrättelse av den 19 december 2003.

28 De behöriga italienska myndigheterna angav i skrivelse av den 8 juni 2004 att operatören av förbränningsanläggningens tredje linje avser att låta denna, för vilken tillstånd att ta den i bruk lämnades i december år 2003, bli föremål för en miljökonsekvensbedömning.

29 Kommissionen anmodade därefter, genom ett motiverat yttrande av den 9 juli 2004, Republiken Italien att vidta nödvändiga åtgärder för att uppfylla de skyldigheter som följer av direktiv 85/337 inom två månader från det att den fått del av nämnda yttrande.

30 Republiken Italien bekräftade i en skrivelse av den 31 januari 2005 att operatören av förbränningsanläggningens tredje linje hade gjort en formell begäran om miljökonsekvensbedömning, vilken offentliggjorts den 11 december 2004. Republiken Italien lämnade därefter, genom skrivelse av den 3 maj 2005, in dokument avseende hur det pågående bedömningsförfarandet framskred. Den angav att detta var på väg att avslutas.

31 Kommissionen var inte nöjd med den ståndpunkt som den italienska regeringen intog i de ovannämnda svarsskrivelserna och har därför, i enlighet med artikel 226 andra stycket EG, väckt förevarande talan.

Talan

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

32 Republiken Italien har gjort gällande att kommissionens talan inte kan upptas till sakprövning därför att kommissionen saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad. Kommissionen har nämligen inte något intresse av att kräva fullgörande av en skyldighet som redan har fullgjorts. Mot bakgrund av den positiva bedömning som gjordes av konsekvenserna för miljön av inrättandet av förbränningsanläggningens tredje linje i ministerdekret av den 3 juni 2005, vilket antogs vid utgången av det bedömningsförfarande som hade vidtagits i enlighet med de villkor som beskrivs i punkt 30 i förevarande dom, hade förseningen i miljökonsekvensbedömningen inte någon skadlig inverkan på miljön. Enbart formell rättsstridighet har varit för handen med anledning av avsaknaden av miljökonsekvensbedömning. Denna rättsstridighet föreligger dock inte längre då åtgärder vidtagits.

33 Republiken Italien har lagt till att kommissionen kräver att Italien skall fullgöra skyldigheter som inte kan anses vara logiska. Kommissionen gjorde sig därmed skyldig till maktmissbruk genom att agera i strid med principerna om god förvaltningssed och proportionalitet.

34 Kommissionen har anfört att den har ett direkt, specifikt och konkret intresse i den förevarande tvisten. Den har i detta hänseende, vad avser intresset av att vidta rättsliga åtgärder med anledning av åsidosättandet av direktiv 85/337, gjort gällande att det har ringa betydelse att de behöriga myndigheterna har företagit en miljökonsekvensbedömning av förbränningsanläggningens tredje linje. Denna uppfyller nämligen inte kraven i det nämnda direktivet i den mån projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan, bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering, skall bli föremål för ett tillståndsförfarande och en bedömning av denna påverkan innan tillstånd beviljas.

35 Enligt kommissionen saknar det således betydelse att operatören av förbränningsanläggningens tredje linje hade för avsikt att låta anläggningen undergå en miljökonsekvensbedömning efter det att anläggningen redan hade inrättats och tagits i bruk. Begäran avseende miljökonsekvensbedömningen gjordes nämligen först den 7 december 2004, och bedömningen företogs inte förrän efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i det motiverade yttrandet.

36 Kommissionen har för övrigt påpekat att det följer av domstolens rättspraxis att kommissionen vid utövandet av de befogenheter som den har tilldelats enligt artikel 226 EG inte behöver visa att den har ett berättigat intresse av att få saken prövad.

Domstolens bedömning

37 I enlighet med fast rättspraxis behöver kommissionen vid utövandet av de befogenheter som den har tilldelats enligt artikel 226 EG inte visa att den har ett

berättigat intresse av att få saken prövad. Kommissionen skall nämligen i gemenskapens allmänna intresse på eget initiativ övervaka medlemsstaternas tillämpning av gemenskapsrätten samt försöka få eventuella fördragsbrott fastställda för att få dessa överträdelser att upphöra (se dom av den 1 februari 2001 i mål C-333/99, kommissionen mot Frankrike, REG 2001, s. I-1025, punkt 23, av den 2 juni 2005 i mål C-394/02, kommissionen mot Grekland, REG 2005, s. I-4713, punkterna 14 och 15 och där angiven rättspraxis, och av den 8 december 2005 i mål C-33/04, kommissionen mot Luxemburg, REG 2005 s. I-10629, punkt 65).

38 Det är dessutom kommissionen som skall bedöma om det är lämpligt att väcka talan mot en medlemsstat, avgöra vilka bestämmelser medlemsstaten har åsidosatt och bedöma när den bör väcka talan om fördragsbrott, varvid de överväganden som ligger till grund för ett sådant val inte kan påverka frågan huruvida talan kan upptas till sakprövning (se dom av den 18 juni 1998 i mål C-35/96, kommissionen mot Italien, REG 1998, s. I-3851, punkt 27, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Luxemburg, punkt 66).

39 Domstolen är i detta hänseende skyldig att pröva huruvida det påstådda fördragsbrottet föreligger, utan att det ankommer på domstolen att uttala sig i frågan hur kommissionen utövar sitt utrymme för skönsmässig bedömning (se bland annat dom av den 13 juni 2002 i mål C-474/99, kommissionen mot Spanien, REG 2002, s. I-5293, punkt 25, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Luxemburg, punkt 67).

40 Även om en miljökonsekvensbedömning i efterhand av förbränningsanläggningens tredje linje skulle kunna innebära att fördragsbrottet upphörde, hade under alla omständigheter någon sådan bedömning inte vidtagits före utgången av den tidsfrist som fastställts i det motiverade yttrandet. Det är vid det datumet som medlemsstatens situation skall undersökas för att det skall kunna bedömas huruvida ett fördragsbrott föreligger (se bland annat dom av den 14 juli 2005 i mål C-433/03, kommissionen mot Tyskland, REG 2005, s. I-6985, punkt 32).

41 Mot denna bakgrund ogillar domstolen invändningen om rättegångshinder, nämligen att kommissionen saknar ett berättigat intresse av att få saken prövad.

Prövning i sak

42 Kommissionen har framfört två anmärkningar till stöd för sin talan.

Den första anmärkningen: Åsidosättande av artiklarna 2.1 och 4.1 i direktiv 85/337

— Parternas argument

43 Enligt kommissionen omfattas förbränningsanläggningens tredje linje, vilken klassificerats som en anläggning vid vilken återvinningsförfaranden företas i den mening som avses i bilaga 2 B till direktiv 75/442 och med en kapacitet för mer än 100 ton per dag, av punkt 10 i bilaga 1 till direktiv 85/337. Anläggningen borde följaktligen ha varit föremål för en miljökonsekvensbedömning innan tillstånd beviljades och anläggningen inrättades. Kommissionen har anfört att den omständigheten att projektet inte har varit föremål för en miljökonsekvensbedömning beror på att det i den italienska lagstiftningen inte föreskrivs att anläggningar vid vilka avfall återvinns enligt förenklade förfaranden skall vara föremål för en sådan bedömning.

44 Kommissionen har tillagt att premiärministerdekretet innebär ett åsidosättande av skyldigheterna som följer av direktiv 85/337, eftersom inga anläggningar vid vilka avfall återvinns enligt ett tillstånd som beviljats enligt det förenklade förfarandet behöver bli föremål för miljökonsekvensbedömningen.

45 Republiken Italien har inte medgett det påstådda fördragsbrottet. Den har anfört att den till sitt försvar gör gällande samma argument som i dom av den 23 november 2006 i mål C-486/04, kommissionen mot Italien (REG 2006, s. I-11025).

46 Republiken Italien har således i första hand gjort gällande att eftersom förbränningsanläggningens tredje linje används för återvinning av avfall och är föremål för de förenklade förfaranden som föreskrivs i artiklarna 31 och 33 i lagstiftningsdekretet, vilka antagits i syfte att införliva artikel 11 i direktiv 75/442, omfattas anläggningen inte av skyldigheten att företa en miljökonsekvensbedömning. Republiken Italien har dels åberopat att det finns ett samband mellan direktiv 85/337 och direktiv 75/442, vad beträffar de tekniska termer som används när det gäller avfall, dels hänvisat till själva texten i punkt 10 i bilaga 1 och punkt 11 b i bilaga 2 till direktiv 85/337, i vilka endast anges begreppet bortskaffande av avfall, och mot denna bakgrund gjort gällande att det sistnämnda direktivet inte är tillämpligt på anläggningar för återvinning av avfall.

47 Republiken Italien har likaledes gjort gällande att de ändringar som gjorts i direktiv 75/442 genom direktiv 91/156 har haft till ändamål att upprätta en gemensam terminologi för, och en harmoniserad definition av, avfall, som gör det möjligt att närma de olika bestämmelser som rör avfall, såväl på nationell nivå som på gemenskapsnivå, till varandra. Av detta följer att när begreppet avfall nämns i direktiv 97/11 är de termer och definitioner som används nödvändigtvis lånade från den reglering som gäller just denna sektor, nämligen direktiv 91/156.

48 Denna medlemsstat har tillagt att i den mån utsläppen vid återvinning av avfall inte överstiger de nivåer som är tillåtna enligt gemenskapsrätten är det inte nödvändigt att företa en miljökonsekvensbedömning, eftersom syftet med själva återvinningen av avfall är att skydda miljön

49 Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland har i en interventionsinlaga av den 7 april 2006 anslutit sig till Republiken Italiens yrkande avseende den första anmärkningen.

— Domstolens bedömning

50 Domstolen fastställde i domen av den 23 november 2006 i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien att Republiken Italien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2.1, 4.1, 4.2, och 4.3 i direktiv 85/337 genom att anta artikel 3.1 i premiärministerdekretet, enligt vilken det är möjligt att undanta projekt avseende anläggningar för återvinning av farligt och icke-farligt avfall, vilka har kapacitet för mer än 100 ton per dag, omfattas av bilaga I till direktiv 85/337 och är föremål för ett förenklat förfarande i den mening som avses i artikel 11 i direktiv 75/442, från det krav på att det skall genomföras en miljökonsekvensbedömning som föreskrivs i artiklarna 2.1 och 4.1 i nämnda direktiv.

51 Den underlåtenhet som kommissionen har åberopat i den första anmärkningen är enbart följden av att den nationella lagstiftningen, vilken, i enlighet med vad som anförs i föregående punkt redan har bedömts vara oförenlig med gemenskapsrätten, tillämpades i ett enskilt fall.

52 Denna lagstiftning, enligt vilken anläggningar avsedda för återvinning av avfall i enlighet med de förenklade förfaranden som föreskrivs i artiklarna 31 och 33 i lagstiftningsdekretet inte skall vara föremål för en miljökonsekvensbedömning, innebär nämligen att förbränningsanläggningens tredje linje inte omfattas av en sådan bedömning. Detta gäller trots att den nämnda anläggningen omfattas av kategorin anläggningar med kapacitet för mer än 100 ton per dag för bortskaffande av icke-farligt avfall genom förbränning eller kemisk behandling i enlighet med punkt 10 i bilaga 1 till direktiv 85/337. Förbränningsanläggningens tredje linje skulle i denna egenskap, innan den beviljades tillstånd, ha varit föremål för en miljökonsekvensbedömning, eftersom projekt som anges i bilaga 1 skall vara föremål för en systematisk bedömning enligt artiklarna 2.1, 4.1 och 5–10 i nämnda direktiv (se dom av den 23 november 2006 i det ovannämnda målet kommissionen mot Italien, punkt 45).

53 Domstolen fastställer, med hänsyn till vad som anförts ovan, att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2.1 och 4.1 i direktiv 85/337 genom att inte låta projektet att inrätta förbränningsanläggningens tredje linje inte, innan tillstånd beviljades, bli föremål för den miljökonsekvensbedömning som föreskrivs i artiklarna 5–10 i det nämnda direktivet.

Den andra anmärkningen: Åsidosättande av artikel 12.1 i direktiv 2000/76

— Parternas argument

54 Kommissionen har anfört att Republiken Italien har åsidosatt artikel 12 i direktiv 2000/76 genom att varken offentliggöra ansökan om tillstånd att inrätta förbränningsanläggningens tredje linje eller beslutet att bevilja tillstånd.

55 Denna medlemsstat har under det administrativa förfarandet gjort gällande att artikel 12 inte är tillämplig i förevarande fall, eftersom någon ansökan om tillstånd inte har gjorts med avseende på den nämnda tredje linjen. Denna har enbart varit föremål för en förklaring om att verksamheten påbörjades den 24 juli 2003, i enlighet med det förfarande som föreskrivs i lagstiftningsdekretet.

— Domstolens bedömning

56 Det följer av artikel 33.1 i lagstiftningsdekretet att återvinning av avfall kan företas efter 90 dagar från den dag då det anmäldes till den lokalt behöriga provinsen att återvinningsverksamheten hade påbörjats. Enligt artikel 33.3 i lagstiftningsdekretet skall provinsmyndigheterna, inom den nämnda tidsfristen, på eget initiativ kontrollera att de föreskrivna villkoren för utövande av återvinningsverksamhet är uppfyllda.

57 I förevarande fall var förbränningsanläggningens tredje linje, inom ramen för det förenklade förfarande som inrättades genom lagstiftningsdekretet, föremål för en förklaring om att verksamheten hade påbörjats av den 24 juli 2003. Denna åtföljdes av två beslut av de behöriga provinsmyndigheterna, av den 21 oktober 2003 avseende förbud att påbörja verksamheten och av den 19 december 2003 om beviljande av tillstånd.

58 Det framgår för övrigt av artikel 12.1 i direktiv 2000/76 att ansökningar om nya tillstånd under lämplig tid skall göras tillgängliga för allmänheten på allmänt tillgängliga ställen, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut. Detta beslut, som skall innehålla minst en kopia av tillståndet, och varje senare uppdatering skall också göras tillgängligt för allmänheten.

59 Syftet med den nämnda bestämmelsen är, som framgår särskilt av skäl 31 i direktiv 2000/76, att säkerställa insyn i förfarandet genom att möjliggöra för allmänheten att medverka i beslut avseende ansökningar om nya tillstånd.

60 Begreppet ansökan om nytt tillstånd skall tolkas på ett sätt som innebär att det till fullo uppfyller det ändamål som artikel 12.1 i direktiv 2000/76 syftar till att uppnå. Detta begrepp skall således i vid bemärkelse förstås så, att det omfattar varje förfarande som kan likställas med ett förfarande för beviljande av ett tillstånd.

61 Den förklaring om att verksamheten påbörjats som omnämns i punkt 56 i förevarande dom, vilken gjorts med avseende på förbränningsanläggningens tredje linje, skall mot bakgrund av dess kännetecken och särskilt den funktion som provinsmyndigheterna innehar, likställas med en ansökan om nytt tillstånd i den mening som avses i direktiv 2000/76.

62 Den nämnda förklaringen borde i sig ha gjorts tillgänglig för allmänheten på ett eller flera allmänt tillgängliga ställen vid en tidpunkt som skulle ha möjliggjort för allmänheten att inkomma med yttranden till de behöriga provinsmyndigheterna före utgången av den tidsfrist om 90 dagar inom vilken de nämnda myndigheterna skall kontrollera att de rättsliga villkor som föreskrivs för att återvinningsverksamhet skall kunna påbörjas är uppfyllda. Det är emellertid utrett att förklaringen i fråga, i strid med artikel 12.1 i direktiv 2000/76, inte har offentliggjorts.

63 De olika beslut som fattats av den behöriga provinsen med avseende på förbränningsanläggningens tredje linje, nämligen förbudet att påbörja verksamheten samt tillståndet som omnämns i punkt 57 i förevarande dom, har inte heller gjorts tillgängliga för allmänheten i motsats till vad som föreskrivs i den nämnda artikeln.

64 Mot bakgrund av vad som ovan anförs fastställer domstolen att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 12.1 i direktiv 2000/76 genom att inte under lämplig tid göra förklaringen om att verksamheten påbörjats vid förbränningsanläggningens tredje linje tillgänglig för allmänheten på ett eller flera allmänt tillgängliga ställen, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut, och genom att inte göra besluten avseende denna förklaring, tillsammans med en kopia av tillståndet, tillgängliga för allmänheten.

Rättegångskostnader

65 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Republiken Italien skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Republiken Italien har tappat målet, skall kommissionens yrkande bifallas.

66 Förenade kungariket skall i enlighet med artikel 69.4 i rättegångsreglerna bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 2.1 och 4.1 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i

dess lydelse enligt rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, genom att inte låta projektet att inrätta en "tredje linje" i den förbränningsanläggning som tillhör bolaget ASM Brescia SpA, innan tillstånd beviljades, bli föremål för den miljökonsekvensbedömning som föreskrivs i artiklarna 5–10 i direktivet.

2) **Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 12.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december om förbränning av avfall genom att inte under lämplig tid göra förklaringen om att verksamheten påbörjats vid den tredje linjen i den nämnda förbränningsanläggningen tillgänglig för allmänheten på ett eller flera allmänt tillgängliga ställen, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut, och genom att inte göra besluten avseende denna förklaring, tillsammans med en kopia av tillståndet, tillgängliga för allmänheten.**

3) **Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.**

4) **Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland skall bära sin rättegångskostnad.**

Underskrifter